

JUHÁSZ FERENC

Kass Jánosról, a klasszikus művésről, a szegedi Kass Galéria 30. évfordulóján

Kass János nagy művész volt. Ha ünnepélyesen kellene róla szólnom, azt mondanám: mester volt, varázslatos. Művészete varázslat volt, vigasz és öröm. Mi nemcsak pályatársak voltunk külön-külön, de azonos ihletű társak is. Jó volt látni és tudni működését. Mindig öröm volt nézni és tudni mit csinált, mi foglalkoztatta nemcsak az agyát, de ihlet-küldetésű szavait és rajzait, látni is, részt venni a látással létezésükben és jelenlétük akaratában. Fáj, hogy már fizikailag nincs közöttünk, hogy nem mondhatom Neki: „De szép, köszönöm, János!” Ritka tehetségű nagy művész volt, aki művészi jelenlétével, műveinek szelíd vigaszával biztató és reményt-adó. Hiányzik! Hiányzik, mint minden nagy művész, akinek tetteibe és szavaiba szinte kapaszkodni lehetett, mert rendíthetetlen működésével csak tenni és segíteni akart és tudott egészen a haláláig. Rá emlékezni kötelesség, mint ahogy kötelességünk élni és teremteni a haláláig. Több évtizedig voltunk barátok, de most már csak emlékezni tudunk rá, nagyon becsülni és szeretni Őt, és vele és általa jövőnket is, a teremtő biztatást, a hitet, hogy érdemes volt. A költő kiadhatja összegyűjtött műveit könyvekben, papíron vagy magányosan, vagy nyilvánosan, élőszóval tanúságot tehet, de a festő képei a műterem vagy lakása falán ragyognak, akár a csillagok. Legyen Ő vigaszunk, mert kevesen vannak, akinek ihletét és kezét, olyan erővel áldotta meg a Teremtő, mint Kass Jánosét!

2015. április 20.